

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 127/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., Havlíčkova 16, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/25/2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. februára 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokované veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Tiež navrhuje prikázať okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov, priznať finančné zadosťučinenie 5 550 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že žalobca SIMPATICO modeling&production, spol. s r. o., sa žalobou podanou na okresnom súde 25. júla 2018 domáha určenia relatívnej neplatnosti právnych úkonov (prevod nehnuteľností) podľa § 42a Občianskeho zákonníka (ďalej len „namietané konanie“). Sťažovateľ je v procesnom postavení žalovaného. Podľa žaloby otec sťažovateľa mal previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam na sťažovateľa. Súčasťou žaloby bol aj návrh žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Spolu s namietaným konaním prebieha aj konanie o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok, ktoré je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18C/5/2019 (ďalej len „súvisiace konanie“).

3. Okresný súd uznesením z 1. augusta 2018 zamietol návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Žalobca proti uzneseniu okresného súdu podal 23. augusta 2018 odvolanie. Spis bol

13. septembra 2018 predložený Krajskému súdu v Trnave. Krajský súd uznesením z 5. novembra 2018 potvrdil uznesenie okresného súdu. Spis bol okresnému súdu vrátený 8. novembra 2018.

4. Okresný súd na návrh žalobcu uznesením z 5. decembra 2018 nariadil neodkladné opatrenie. Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu podal 17. decembra 2018 odvolanie. Krajský súd uznesením z 28. januára 2019 potvrdil uznesenie okresného súdu.

5. Sťažovateľ podal 1. februára 2019 návrh na prerušenie konania. Okresný súd uznesením z 27. mája 2019 prerušil konanie do právoplatného skončenia súvisiaceho konania. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa uznesením z 24. septembra 2019 potvrdil uznesenie okresného súdu. Spis bol 28. októbra 2019 vrátený na okresný súd. Sťažovateľ návrhom z 20. decembra 2022 uplatnil zrušenie neodkladného opatrenia.

6. Sťažovateľ namietal, že konanie nie je ani po štyroch rokoch a šiestich mesiacoch právoplatne skončené. Podľa názoru sťažovateľa ide o bežnú agendu všeobecných súdov. Sťažnosť podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov adresovanú predsedovi okresného súdu nepodal z dôvodu, že nepredstavuje účinný prostriedok nápravy. Žiadosťou adresovanou predsedovi okresného súdu z 12. januára 2021 sa domáhal nariadenia termínu pojednávania. Sťažovateľ tiež namieta, že nariadené neodkladné opatrenie, ktorým sa sťažovateľovi zakazuje nakladať s nehnuteľnosťami, zasahuje do jeho vlastníckeho práva. Sťažovateľovi sa postup okresného súdu v namietanom konaní javí ako neefektívny a nesústredený.

7. Sťažovateľ sa obdobnej ochrany domáhal už ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. februára 2022, v ktorej namietal celkovú dĺžku konania od podania žaloby v trvaní troch rokov a siedmich mesiacov. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. II. ÚS 183/2022 z 27. apríla 2022 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

II.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020, II. ÚS 183/2022).

9. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, II. ÚS 357/2021). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov

v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, I. ÚS 5/2020).

10. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd návrh na začatie konania podľa § 42 ods. 2 písm. f) odmietne podľa odseku 2 a ten istý navrhovateľ podá ústavnému súdu ďalší návrh na začatie konania v inej veci v podstatnej časti zhodný s predchádzajúcim návrhom, ktorý možno odmietnuť z rovnakého dôvodu, rozhodnutie o jeho odmietnutí môže obsahovať zjednodušené odôvodnenie, v ktorom ústavný súd iba poukáže na skoršie rozhodnutie o predchádzajúcom návrhu na začatie konania. Ústavný súd obdobné námietky sťažovateľa posudzoval v uznesení ústavného súdu č. k. II. ÚS 183/2022 z 27. apríla 2022.

11. Ústavný súd posudzoval celkovú dĺžku konania od podania žaloby (25. júla 2018) v trvaní štyroch rokov a siedmich mesiacov. Namietané konanie je ale od 31. októbra 2019 (tri roky a štyri mesiace) právoplatne prerušené. Ústavný súd v uznesení č. k. II. ÚS 183/2022 uviedol, že namietané konanie bolo fakultatívne prerušené podľa § 164 Civilného sporového poriadku (*Ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet*). Dôvodom prerušenia konania bola skutočnosť, že v súvisiacom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (sp. zn. 18C/5/2019) sa pre zmenu sťažovateľ ako žalobca domáha určenia neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. V súvisiacom konaní sa rieši otázka zásadného významu, a teda aktívna vecná legitímácia, ako aj otázka existencie vymáhateľnej pohľadávky žalobcu ako jedného z predpokladov úspešnosti odporovacej žaloby. V namietanom konaní má žalobca proti sťažovateľovi pohľadávku 360 000 eur, ktorú nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky z 19. novembra 2014. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd by skúmal platnosť postúpenia pohľadávky na žalobcu ako otázku predbežnú v súvislosti so zisťovaním aktívnej legitímácie žalobcu. Tiež je potrebné poznamenať, že v súvisiacom konaní sa posudzuje otázka významná v merite veci.

12. Sťažovateľovi sa dĺžka prerušenia konania javí ako neprimeraná. Ústavný súd podotýka, že sťažovateľ z vlastnej iniciatívy navrhol prerušiť konanie návrhom z 1. februára 2019. Ústavný súd k tejto argumentácií uvádza, že okresný súd nie je v namietanom konaní pasívny, pretože aktívne zisťoval stav konania v súvisiacom konaní 29. marca 2019, 30. júna 2020, 11. mája 2021, 20. júla 2021, 24. septembra 2021, 30. novembra 2021 a 22. februára 2022. Ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto posudzovaného obdobia, ktorá sa následne predĺžila aj v dôsledku mimoriadnej pandemickej situácie na území Slovenskej republiky, nie je neúnosná. Dobu prerušenia konania nemožno bez ďalšieho vo vzťahu k namietanému porušeniu práv pričítať v neprospech okresného súdu. Ústavný súd pritom poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej prerušenie konania podľa procesného predpisu predstavuje zákonnú prekážku v konaní, a preto nečinnosť všeobecného súdu z dôvodu existencie zákonnej prekážky v konaní ústavný súd neposudzuje ako zbytočné prietahy v konaní (I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09, III. ÚS 73/2022).

13. V prípade, keď ústavný súd zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovelo (I. ÚS 11/00, II. ÚS 197/2021), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru

dospel ústavný súd aj pri v poradí druhom ústavnom prieskume v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti.

14. Na základe uvedeného ústavný súd nevyhodnotil doterajšiu dĺžku rozhodovania okresného súdu v namietanom konaní za nezlučiteľnú so základnými právami podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu okresného súdu v namietanom konaní dospel k záveru, že doterajšia dĺžka konania nesignalizuje nečinnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľom uplatnených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd ale poznamenáva, že rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci, a v prípade, že nečinnosť, resp. neefektívna činnosť okresného súdu sa, čo sa týka intenzity, zvýši, čo sa za istých okolností môže stať aj pri prerušenom súvisiacom konaní, sťažovateľ sa môže opätovne obrátiť na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2023

Robert Šorl
predseda senátu